

Op z'n Hebreeuws..

Het is een oer-oude naam voor het volk Israel: Hebreeën.

Het is vermoedelijk een scheldnaam geweest en het betekende zo iets als: Grensgangers, mensen van de zelfkant. Zo noemden de oude Egyptenaren de nomaden, die langs hun grenzen schuimden in de hoop ergens een graantje mee te pikken. Onguur volk. Uitkijken geblazen...

Maar, zoals wel vaker gebeurt, de scheldnaam werd een geuzennaam, een koosnaam, waarin Israel zichzelf herkende...: Inderdaad – ten diepste horen wij nergens bij, zijn wij nergens thuis. Altijd onderweg en op zoek. Naar het Beloofde Land...ééns, ooit.

En de oude christengemeente heeft die naam ook op zichzelf toegepast, getuige een lange brief in het Nieuwe Testament. Gelovige mensen zijn grensgangers. Eigenlijk zijn zij niet van hier, ze horen bij een Stad die nog komen moet, met echte fundamenten.

Ik moest hieraan denken toen vorige week opnieuw zich een drama voltrok met een boot vol vluchtelingen, in de buurt – weer, bij Lampedusa, in de Middellandse Zee. Honderden doden.

Op het moment dat ik dit schrijf is nog bij lange na niet bekend hoeveel. Zo gaat het...

Het halsbrekende probleem van de tallozen, gevlucht uit armoede, onrecht, honger naar het El Dorado, waar het geld op straat ligt, voedsel zat, toekomst misschien. En Europa, hoe langer hoe meer een bastion, dat zich keert tegen die stroom van wanhoop, uit vrees dat de moeizaam opgebouwde welvaart zou smelten als sneeuw voor de zon...

En ik zou er niet over geschreven hebben....uit onmacht, boosheid op Wilders én op die gelukzoekers, verdriet, onkunde, wat niet al...wat zou ik moeten zeggen? Als daar niet was geweest die witte man van Rome, die liever slaapt in een hotelkamer dan in het gereedstaande hemelbed. "Schande", zei hij, in het Italiaans: "Schande". Vlamme protest, schrille aanklacht. En wie zich dat moet aantrekken? Iedereen die ziet en hoort. Want dit mag niet, kán niet...

Het is in ieder geval duidelijk waar hij staat: Hij kiest voor de slachtoffers, voluit. Dáár hoort hij vanwege zijn Grote Baas, die hij vertegenwoordigt en vanwege Franciscus van Assisi, de heilige, van wie hij zijn naam heeft geleend. Die was lief voor dieren, dat weet iedereen. Maar bovenal wist hij dat je eerst radikaal moet kiezen voor het slachtoffer, als je waarachtig het verschil wilt maken. Dat deed hij. Al deed het pijn. Daar is hij heilig van geworden...

Bij die witte man wil ik in de buurt blijven. Niet verstarren in machteloosheid. Kiezenen mij ermee bemoeien als het dichtbij komt. En dan maar zien waar dat mij brengt. Ten slotte ben ik ook maar een Hebreeër, een randfiguur, op zoek naar vastigheid en toekomst, net als zij. Eentje, die nergens bij hoort, behalve dan bij die Ene, u weet wel.

Jan R. Dijkema

Activiteiten van de Raad van Kerken: Samen met de Amnesty groep Borne en de Stichting Noodopvang Asielzoekers nodigen wij u uit voor een actie- en filmavond over Vreemdelingendetentie op dinsdag 15 oktober in Kulturhus Borne. Aanvang 20.00 uur. Toegang: gratis.

Website: www.raadvankerkenborne.nl

Facebook: raadvankerkenborne

Twitter: RvKborne